

Arrest

nr. 85 601 van 3 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 april 2011 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk bevonden met de thans bestreden beslissing van 26 april 2011, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

H., S. (...) (RR (0) (...))
geboren op (...) te (...)
nationaliteit: Syria
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter — § 3 2° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2' lid. Evenmin toont hij in zijn aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting. In zijn aanvraag vermeldt betrokkene dat zijn asielprocédure nog steeds hangende is, maar wordt dit niet expliciet aangetoond. Dat volgens art. 9ter, §2, 3e lid betrokkene deze vrijstelling uitdrukkelijk dient aan te tonen in zijn aanvraag. Dat betrokkene geen bewijs levert hiervan. Bijgevolg is bovenstaande aanvraag onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het wordt uiteengezet als volgt :

"Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen enkel contact met haar land van zijn herkomst Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op zijn ouders of familieleden. Gezien de omstandigheden van zijn vertrek in zijn land van herkomst is het dan ook niet aangewezen om verzoeker gedwongen terug te laten keren. Hij kan nergens meer terecht.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving,

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)".

2.1.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen die op geen enkele wijze met bewijskrachtige gegevens worden ondersteund, dient erop gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, zodat het middel zoals geconcipeerd door verzoeker, niet dienstig kan worden aangebracht.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM. Het betoog hieromtrent luidt als volgt :

„Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar zijn land van herkomst, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Verzoeker heeft reeds te kampen met ernstige psychologische problemen ingevolge de gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Hij is hiervoor in behandeling bij een geneesheer - specialist. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Er dient voorts op gewezen te worden dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker beperkt zich ertoe te stellen dat, indien hij zou teruggewezen worden naar zijn land van herkomst, dit een psychologische ontreddeering bij hem teweeg zal brengen, nu hij reeds te kampen heeft met ernstige psychologische problemen ingevolge de gebeurtenissen in zijn land van herkomst en daarvoor in behandeling is bij een geneesheer-specialist. Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoekers geen enkel bewijskrachtig gegeven bijbrengen dat aangeeft dat in zijn hoofd een aandoening bestaat die bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aanleiding kan geven tot een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, gezien de hoge drempel die aan deze bepaling is verbonden. Beweringen die op geen enkele manier *in concreto* worden ondersteund zijn ruimschoots onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Het middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, om de volgende redenen :

“Artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument De Minister van Binnenlandse Zaken stelt dat in dit verband enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor:

a- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

b- de vreemdeling die op geldige wijze aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België

Verzoeker was tot voor kort in de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen. In Syrië worden enkel identiteitsdocumenten afgeleverd aan personen die daadwerkelijk in Syrië verblijven, Verzoeker ondernam diverse pogingen bij de Syrische ambassade, doch door hen kon geen enkel document worden afgeleverd.

Verzoeker legt thans een identiteitsbewijs voor (stuk 3).”

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de thans bestreden beslissing, luidt onder meer als volgt :

“§2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkenen;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

De Raad stelt vast dat verzoeker verwijst naar de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de aldaar opgenomen uitzonderingen op de identificatieplicht. Deze uitzonderingen zijn evenwel eigen aan artikel 9bis en worden niet op dezelfde wijze opgenomen in artikel 9ter. Deze laatstgenoemde bepaling voorziet immers niet in een vrijstelling voor de vreemdeling die op geldige wijze aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste document te verwerven in België. Verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op de door hem beweerde onmogelijkheid om zijn identiteitsdocument te verwerven in België en de vermeende redenen daartoe.

Thans kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij bij zijn aanvraag noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in artikel 9ter, § 2, 1^e en 2^e lid van de vreemdelingenwet. Evenmin betwist hij het motief in de bestreden beslissing dat hij geen bewijs levert van het feit dat zijn asielaanvraag nog steeds hangende is. Het gegeven dat hij thans, bij zijn verzoekschrift, wel een identiteitsbewijs zou voorleggen, doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing geen afbreuk, nu deze wettigheid moet worden beoordeeld in het licht van de gegevens die het bestuur ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en verzoeker niet aantoont dat hij zijn identiteitsdocument reeds bij zijn aanvraag aan de verwerende partij had ter kennis gebracht. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS